

زرتشت پاک

شادی همگانی در باور زرتشتیان

نویسنده: شمشاد امیری خراسانی

انتشار: ۱۳ اردیبهشت ۱۳۹۱ ۳۰ دقیقه مطالعه

چکیده مقاله

«خدای بزرگ است اهورامزدا که این جهان آفرید، که این زمین آفرید، که انسان آفرید و شادی را برای انسان خرسندی از آن اوست، که به دیگران خرسندی بخشد.» دین زرتشتی کیش زندگانی است. دین کار و کوشش و کشت و برداشت و داد و دهش است، کیش آشتی و دوستی و دین شادی و شادمانی است. البته آن شادی که از آن همگان باشد، آن خرسندی و شادمانی که دیگران در آن انباز باشند. در دین زرتشتی آدمی می‌باید در درازنای زندگانش هرگز بی‌کار نباشد، هرگز زندگی را به تن‌پروری و سستی و بیکاری نگذارد و نانی بخورد که از دسترنج خود او باش

«خدای بزرگ است اهورامزدا که این جهان آفرید،

که این زمین آفرید، که انسان آفرید و شادی را برای انسان

خرسندی از آن اوست،

که به دیگران خرسندی بخشد.»

دین زرتشتی کیش زندگانی است. دین کار و کوشش و کشت و برداشت و داد و دهش است، کیش آشتی و دوستی و دین شادی و شادمانی است. البته آن شادی که از آن همگان باشد، آن خرسندی و شادمانی که دیگران در آن انباز باشند. در دین زرتشتی آدمی می‌باید در درازنای زندگانش هرگز بی‌کار نباشد، هرگز زندگی را به تن‌پروری و سستی و بیکاری نگذراند و نانی بخورد که از دسترنج خود او باشد.

کس که تخم می‌پاشد اشویی می‌کارد و در گسترش آیین اهورامزدا می‌کوشد.

ی اسپنتمان زرتشت! کس که در کار کشت نیست و زمین را شخم نمی‌کند، به چنین کسی زمین تهدید می‌کند و گوید. ای کسی که شخم نمی‌زنی! یقین بدان بر در بیگانگان برای خوراک خواهی ایستاد و از این آن پرسش خواهی کرد و پیوسته نیازمند بازمانده خوراک دیگران خواهی بود.

دین زرتشتی بدینسان مردمان را به کار و کوشش فرا می‌خواند، اما پس از این اندرزه‌ای گهربار گوید:

کوشا و میانه رو باش و نانی بخور که از راه نیک به کف آورده و با کار و کوشش خود یافته‌باشی و بهره‌ای از آن نان را برای خدا و نیکوکاران به کنار بنه این‌کار تو بهترین کردار نیک خواهد بود.

در دین زرتشتی یکی از آیین‌هایی که از دیرباز بر پا می‌شد آیین گهنبار یا گاه انبارها است. این آیین چنین بود که به هنگام برداشت هر فراورده جشن‌هایی بر پا شد و در آن بخشی از فراورده را به مستمندان و نیازمندان می‌بخشیدند.

نکته مهم و گفتنی در کیش زرتشتی این است که هنگامی که سخن از دین زرتشتی به میان می‌آید، گروهی داوری خود را بر پایه کیش زرتشتی دوره ساسانی قرار می‌دهند و نظام حکومتی ساسانی را دین زرتشتی می‌انگارند و حال آن‌که همان‌گونه که بارها گفته شده است دوگانگی‌هایی دیده می‌شود میان اندیشه‌های گات‌هایی که اندیشه‌های راستین اشوزرتشت است و اندیشه‌های متداول در دوره‌های گوناگون زمان از جمله دوره ساسانی. در گات‌ها و در اندیشه‌های راستین زرتشتی پایه انسانیت و اخلاق اندیشه‌نیک، گفتارنیک و کردارنیک است و جز این هیچ چیزی مایه دوگانگی آدم‌ها نمی‌شود. در دین زرتشتی آتش نماد گرمی و روشنایی و پاکی و پرستش سوی زرتشتیان است. آتش آتش است و هیچ‌گونه دوگانگی بین آتش‌های جهان نیست، اما می‌بینیم که در دوره ساسانی آتش یکسان گات‌هایی چند گونه می‌شود و رنگ طبقاتی می‌گیرد و برای هر گروهی از طبقات چون موبدان و آرتشیان و کشاورزان آتشکده ویژه‌ای بر پا می‌شود. آن‌چه در گات‌ها و در فلسفه و دین زرتشت هست، زندگی است، انسان است، کار است، کوشش و شادی است و خرسندی از آن کسی است که دیگران را خرسند بسازد.

در آغاز سال نو به هنگام بر پا کردن جشن نوروز که سرآغاز فروردین، است با یادآوری آموزش‌های گران‌بهای زرتشتی ضمن شادباش آغاز سال نو شادمانی همگانی را از خداوند بزرگ آرزو داریم.

برگرفته از: نوشته دکتر حسین وحیدی در هوخست سال 1359 شماره یک

ارجاع به این مقاله

شمشاد امیری خراسانی، «شادی همگانی در باور زرتشتیان»، پارسیان دژ، ۱۳۹۱.

خواندن مقاله و پیوست‌های آن در وبسایت پارسیان دژ

نشانی ثابت این نسخه:

<https://www.parsiandej.ir/articles/1135/pdf/شادی-همگانی-در-باور-زرتشتیان.pdf>

آخرین ویرایش مقاله: ۱۲ مرداد ۱۴۰۵